

Som anført i pkt. 8.1.7. ovenfor påhviler der medlemsstaterne en forpligtelse til efter anmodning fra domstolen at foretage foreløbig anholdelse af en person, jf. artikel 59. Foreløbig anholdelse skal kunne anvendes i hastende sager, indtil domstolen fremsætter anmodning om udlevering, jf. statuttens artikel 92. Med hjemmel i udleveringslovens § 19, vil der kunne foretages en sådan foreløbig frihedsberøvelse også før udleveringsanmodningen er modtaget.

Efter statuttens artikel 92, stk. 3, kan en person, der er foreløbigt frihedsberøvet, løslades fra varetægt, såfremt udleveringsanmodningen ikke er modtaget inden et bestemt tidsrum, der fastsættes i domstolens procesreglement. Af Den Forberedende Kommissions udkast til procesreglement (regel 188) fremgår det, at fristen for fremsendelse af udleveringsanmodningen er 60 dage. Hvis forsamlingen af deltagerstater vedtager udkastet til procesreglementet (jf. herom i pkt. 2 ovenfor) vil den frist, der fastsættes i procesreglementet, træde i stedet for 30 dages fristen i udleveringslovens § 19, stk. 2, i sager vedrørende Den Internationale Straffedomstol, når udenrigsministeren i medfør af bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 1, bestemmer, at procesreglementet skal gælde her i landet.

8.1.10. Efter udleveringslovens § 21, stk. 1, kan justitsministeren eller den, han bemyndiger dertil, tillade, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget, såfremt bestemmelserne i udleveringslovens §§ 2 eller 4-6 ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering fra Danmark for den pågældende handling. Tilladelse til gennemtransport (transit) kan således f.eks. nægtes, hvis den forbrydelse, den pågældende udleveres for, af de danske myndigheder betragtes som en politisk eller militær lovovertrædelse. Tilladelse vil endvidere kunne nægtes, hvor den, der udleveres, har statsborgerret eller fast bopæl i Danmark eller i et af de øvrige nordiske lande.

Hvis transport af den udleverede sker ad luftvejen, følger det af artikel 21, stk. 4, i den europæiske udleveringskonvention, at der kun skal anmodes om tilladelse til gennemtransport, hvis det er hensigten at foretage mellemlandning i den stat, hvis territorium overflyves. Hvis mellemlandning ikke skal finde sted, skal den pågældende stat alene underrettes om, at der som grundlag for udleveringen foreligger en dom eller en beslutning om anholdelse eller fængsling.

Statuttens artikel 89, stk. 3, fastsætter, at en deltagerstat i overensstemmelse med dens nationale retspleje skal give tilladelse til transport gennem dens territorium af en person, der udleveres fra en anden stat til Den Internationale Straffedomstol. Territoriet om-

fatter i den forbindelse kun land- og søterritoriet, idet transit gennem den pågældende deltagerstats luftrum i henhold til bestemmelsens litra d ikke kræver tilladelse, medmindre det planlægges at lande på transitstatens territorium. Såfremt en ikke planlagt landing i deltagerstaten finder sted, kan deltagerstaten kræve en anmodning fra domstolen om tilladelse til transit. I mellemtiden skal den pågældende deltagerstat tilbageholde den person, der transporteres, indtil anmodningen er modtaget, og transitten er effektueret. En sådan frihedsberøvelse vil kunne foretages i samme omfang som i sager om udlevering, jf. udleveringslovens §§ 13 og 19.

Transit gennem Danmark i forbindelse med en udlevering fra tredjeland til domstolen vil således forudsætte en forudgående tilladelse, men tilladelse til transit kan ikke nægtes i samme omfang som efter udleveringslovens § 21. Tilladelse til transit må antages kun at kunne nægtes i det yderst begrænsede omfang, der ville have været adgang til at nægte at efterkomme en tilsvarende udleveringsanmodning fra domstolen.

8.2. Regeringens overvejelser

Som det fremgår af ovenstående, er udgangspunktet klart, at Den Internationale Straffedomstols beslutning om udlevering skal respekteres fuldt ud uden selvstændig materiel, national prøvelse af udleveringsgrundlaget. Afslag på en anmodning om udlevering vil normalt kun kunne komme på tale i visse tilfælde af konkurrerende anmodninger om udlevering, jf. pkt. 7 ovenfor. Hvis Danmark er folkeretligt forpligtet til at imødekomme en udleveringsanmodning fra en stat, der ikke er deltager i statuten for Den Internationale Straffedomstol, vil udlevering til domstolen således kunne nægtes, jf. artikel 90.

En meget begrænset, mere formel prøvelse kan imidlertid finde sted, jf. statuttens artikel 59, stk. 2, og ovenfor under pkt. 8.1.8. Konstatere det, at der foreligger en personforveksling, vil udlevering f.eks. kunne nægtes.

Selv om der i forhold til udleveringslovens almindelige ordning således gælder betydelige begrænsninger i adgangen til materiel prøvelse af anmodninger om udlevering, foreslås en ordning, der i videst muligt omfang svarer til udleveringslovens ordning. Herefter tillægges justitsministeren kompetencen til at træffe beslutning om udlevering til strafforfølgning ved domstolen, og justitsministerens beslutning om at imødekomme udleveringsanmodningen underkastes efter anmodning domstolsprøvelse med opsættende virkning for udleveringen.